

Carta del Prelat (març 2010)

Amb aquesta carta, iniciada ja la Quaresma, Mons Echevarría suggereix "convertir-se cada dia a Déu, en algun punt concret de la nostra existència".

Estimats, que Jesús em guardi les filles i els fills!

Aquest any, en el seu missatge per a la Quaresma, el Papa toca l'ampli tema de la justícia. Referint-se a la clàssica definició d'aquesta virtut *-donar a cadascú allò que és seu-*, Benet XVI explica que «allò de què l'home té més necessitat no se li pot garantir per la llei. Per gaudir d'una existència en plenitud, necessita alguna cosa més íntima que se li pot concedir només gratuïtament: podríem dir que l'home viu de l'amor que només Déu, que l'ha creat a imatge i semblança, pot comunicar»[1].

Donar a cadascú allò que és seu, en l'àmbit de les relacions humanes, és pressupost indispensable per al desenvolupament d'una societat justa, veritablement humana, i en aquest sentit, cadascú ha d'esforçar-se per complir el millor possible els seus deures envers els altres, sigui individualment, sigui en el si de la comunitat a la qual pertany: família, empresa, societat civil. Però no ens podem conformar amb això. Sant Josepmaria aconsellava: «Practica la justícia, tot engrandint-la amb la gràcia de la caritat» [2].

L'honradesa, la rectitud en el compliment dels deures envers els altres, forma la base d'una convivència civil rectament ordenada, encara que no és suficient. El Senyor es va preocupar de curar els malalts, alimentar els qui patien fam, etc.; però es va ocupar també, i sobretot, d'alleujar les necessitats espirituals: la ignorància de les coses divines, la malaltia del pecat... Perquè, com escriu sant Agustí, si «la justícia és la virtut que distribueix a cadascú allò que és seu (...), no és justícia humana aquella que aparta l'home del Déu veritable » [3]. Per això insistia el nostre Pare: «Conveneu-vos que únicament amb la justícia no resoldreu mai els grans problemes de la humanitat. Quan es fa justícia a seques, no us estranyeu si la gent se sent ferida: demana molt més la dignitat de l'home, que és fill de Déu. La caritat ha d'anar per dins i al costat, perquè ho dulcifica tot, ho deïfica: *Déu és amor* (1 Jn 4, 16). Ens hem de moure sempre per Amor de Déu, que fa més fàcil d'estimar el proïsme, i purifica i eleva els amors terrenals»[4].

Aquestes consideracions, al principi de la Quaresma, ens ajuden també a posar en pràctica la invitació a la conversió que la litúrgia ens dirigeix al llarg d'aquestes setmanes, en preparació per a la Pasqua. Per col·laborar eficaçment en la implantació d'un ordre més just en la societat, en primer lloc cal posar ordre dins de nosaltres mateixos.

Déu Nostre Senyor ja va advertir, quan retreia als fariseus a propòsit dels aliments "purs" i "impurs", que *res no hi ha fora de l'home que, en entrar-hi, pugui fer-lo impur; les coses que surten de l'home, aquestes són les que fan impur l'home* [5]. En efecte, el cor humà, ferit pel pecat original i pels pecats personals, constitueix la font dels grans mals; en canvi, en el cor humà, guarit i elevat per la gràcia, es troba també l'origen dels béns més grans.

El pecat original va ser la causa de què es disgregués la primitiva comunió que unia estretament els homes amb Déu i entre si. Els pecats personals fan encara més fonda aquesta fractura, fins a convertir-la en profunda separació. Ho descobrim en tants aspectes de la vida individual i col·lectiva. Tot i obert per naturalesa als altres, l'home «sent dins seu una estranya força de gravetat que el porta a replegar-se en si mateix, a imposar-se per sobre dels altres i contra ells: és l'egoisme, conseqüència de la culpa original. Adam i Eva, seduïts per la mentida de Satanàs, aferrant el fruit misteriós en contra del manament diví, van substituir la lògica del confiar en l'Amor per la de la sospita i la competició, la lògica del rebre, l'esperar confiat els dons de l'Altre, per la lògica ansiosa de l'aferrar i del actuar pel seu compte (cf. Gn 3,1-6), experimentant com a resultat un sentiment de inquietud i

d'incertesa. Com pot l'home alliberar-se d'aquest impuls egoista i obrir-se a l'amor?»[6].

Aquesta pregunta expressa l'aspiració més profunda de cada persona, perquè havent estat creats per amor i per a l'amor, tots els homes i totes les dones -per molt que a vegades semblin amagar-ho- aspiren a omplir el seu cor d'un amor pur i gran, que significa donació a Déu i als altres per Déu, de manera que no quedi espai per a l'amor propi desordenat. I això només és possible amb l'ajut de la gràcia divina, que guareix, enforteix i eleva la nostra ànima; gràcia que ens arriba abundantment, sobretot, per mitjà dels sacraments de la Penitència i de l'Eucaristia.

Fomentem, doncs, en aquesta Quaresma el desig de renovació espiritual, tot cuidant la preparació per apropar-nos a la Confessió amb la freqüència deguda, i tenint cura de la preparació diària per rebre el Senyor en l'Eucaristia. A més, fem el possible perquè les persones amb les que tractem habitualment recorrin aquesta mateixa via. Hem concretat la manera de viure les pràctiques quaresmals que l'Església recomana per a aquestes setmanes? Cercar el tracte amb Nostre Senyor i amb la Mare de Déu, viure amb més generositat l'esperit de penitència, fixar-se fites concretes d'ajuda als altres, també i sobretot en l'apostolat, traça el camí per arribar amb l'ànima ben disposada a rebre els fruits de la Pasqua.

En aquest itinerari, pren gran importància l'esforç per convertir-se cada dia a Déu, en algun punt concret de la nostra existència. Aquests successius canvis -potser en coses petites, però amb la mateixa decisió que si es tractés de qüestions grans- són moments de gran importància per a la nostra santificació. El Senyor desitja ardentment que es produeixi aquesta mudança en nosaltres, però necessita la nostra col·laboració personal. Recordem aquelles paraules de Sant Agustí: «Déu, que et va crear sense tu, no et salvarà sense tu»[7].

A impulsos de l'Esperit Sant, els petits progressos diaris tenen la virtut d'obrir de bat a bat les portes del nostre jo, perquè la gràcia divina el purifiqui i l'encengui en l'amor de Déu i del proïsme. Per això, com va escriure sant Josepmaria, «no podem considerar aquesta Quaresma com una època més, repetició cíclica del temps litúrgic. Aquest moment és únic; és una ajuda divina que cal acollir. Jesús ens passa pel costat i espera de nosaltres -avui, ara- una gran mudança»[8].

Considerem que la paraula "justícia" té a la Sagrada Escripura una accepció molt profunda, sobretot quan es predica de Déu. En aquest sentit, designa sobretot la santedat divina, que el Senyor vol comunicar gratuïtament per mitjà de la fe en Jesucrist, com ensenya Sant Pau a la carta als Romans. *Perquè no hi ha distinció, ja que tots han pecat i estan privats de la glòria de Déu i són justificats gratuïtament per la seva gràcia, mitjançant la redempció que és en Crist Jesús. A Ell l'ha posat Déu com a propiciatori en la seva sang -per mitjà de la fe- per mostrar la seva justícia* [9].

Només units a Jesús per la fe i els sacraments fem nostra aquesta santedat, que Ell ens ha arribat, morint a la Creu pels nostres pecats i ressuscitant per a la nostra justificació. «aquí es manifesta la justícia divina, profundament diferent de la humana. Déu ha pagat per nosaltres en el seu Fill el preu del rescate, un preu veritablement exorbitant. Enfront de la justícia de la Creu, l'home es pot revoltar, perquè posa de manifest que l'home no és un ésser autàrquic, sinó que necessita d'un Altre per a ser plenament ell mateix. Convertir-se a Crist, creure en l'Evangeli, significa precisament això: sortir de la il·lusió de l'autosuficiència per descobrir i acceptar la pròpia indigència, indigència dels altres i de Déu, exigència del seu perdó i de la seva amistat.»[10].

Que bé s'entén, en aquest context, la constant predicació del nostre Pare -primer, amb el seu exemple- de reviuire diàriament a la pròpia existència «el paper del fill pròdig»! Un ensenyament sobre el qual hem de retornar en tot moment, però especialment al llarg de les properes setmanes. «La vida humana és, en certa manera, un retorn constant a la casa del nostre Pare. Tornar per mitjà de la contrició, aquesta conversió del cor que suposa el desig de canviar, la decisió ferma de millorar la nostra vida, i que -per tant- es manifesta en obres de sacrifici i de donació d'un mateix. Tornar a la casa del Pare, mitjançant aquest sacrament del perdó en el qual, en confessar els nostres pecats, ens revestim de Crist i ens fem així germans seus, membres de la família de Déu.

»Déu ens espera, com el pare de la paràbola, amb els braços oberts, encara que no ho meresquem. No hi fa res, el nostre deute. Com en el cas del fill pròdig, només ens cal obrir, el cor, sentir enyorament de la llar del nostre Pare, i que ens meravellem i ens alegrem davant el do que Déu ens fa de poder-nos anomenar i d'ésser, malgrat tanta manca de correspondència per la nostra banda, veritablement fills seus»[11].

Tindrem més facilitat per recórrer sense cansament aquest camí, si estem molt a prop de la Verge Santa, la nostra Mare, i de Sant Josep, el seu Espòs castíssim. Acudim a Ells amb gran confiança, en aquest any marià que hem començat a recórrer a l'Obra, amb la urgència de renovar en la festa del Sant Patriarca la nostra dedicació a l'Obra. M'han remogut de nou unes altres paraules de sant Josepmaria, que hem de ponderar amb profunditat. Referint-se al començament de la tasca apostòlica de l'Opus Dei entre les dones, deia a les seves filles: «Pensava que a l'Opus Dei no hi hauria més que homes. No és que no volgués a les dones (...), però abans del 14 de febrer de 1930, jo no sabia res de la vostra existència a l'Opus Dei, encara que sí que batejava en el meu cor el desig de complir en tot la Voluntat de Déu»[12]. Filles i fills meus, busquem alimentar aquesta disposició -el desig de complir la Voluntat de Déu- a tota hora? ¿Comprenem que només amb aquesta vibració té sentit la conducta d'una dona, d'un home cristià?

El mes passat vaig fer un ràpid viatge a València -convidat per l'arquebisbe de l'Arxidiòcesi en el marc de l'Any sacerdotal- y a Palma de Mallorca, a les Illes Balears, on la tasca de la Prelatura està creixent amb força. En els dos llocs vaig tocar amb la mà, una vegada més, la necessitat de Déu que hi ha en tantes ànimes, i he contemplat com reben amb agraïment l'esperit de l'Opus Dei, que els facilita la recerca i la trobada amb la Trinitat Santíssima al tasca quotidiana. Com sempre que emprenc aquests desplaçaments, em vaig recolzar en la pregària de totes i de tots. ¡Seguiu al meu costat sempre!

El proper dia 23 es complirà un nou aniversari del trànsit de l'estimadíssim don Álvaro. En recordar la constància amb què sempre ens va impulsar cap a la Mare de Déu, us suggereixo que acudiu privatament a la seva intercessió perquè les gràcies d'aquest any marià calin profundament en les vostres ànimes.

A finals de mes, el dia 28, commemorem un nou aniversari de l'ordenació sacerdotal del nostre Pare. Demanem-li pel Papa i els seus col·laboradors, pels altres bisbes, pels sacerdots del món sencer, per les vocacions sacerdotals i religioses, per la santedat de tot el poble de Déu, que Jesucrist ha adquirit al preu de la seva sang [13].

Amb tot afecte, us beneeix
el vostre Pare
+ Xavier

Roma, 1 de març de 2010.

---

[1] Benet XVI, *Missatge per a la Quaresma de l'any 2010*, 30-X-2009.

[2] Sant Josepmaria Escrivà, *És Crist que passa*, n. 77.

[3] Sant Agustí, *La Ciutat de Déu* XIX, 21.

[4] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, n. 172.

[5] Mc 7, 15.

[6] Benet XVI, *Missatge per a la Quaresma de l'any 2010*, 30-X-2009.

[7] Sant Agustí, *Sermó 169*, 13 (PL 38, 923).

[8] Sant Josepmaria Escrivà, *És Crist que passa*, n. 59.

[9] Rm 3, 22-25.

[10] Benet XVI, [*Missatge per a la Quaresma de l'any 2010*](#), 30-X-2009.

[11] Sant Josepmaria Escrivà, *És Crist que passa*, n. 64.

[12] Sant Josepmaria, *Notes d'una reunió familiar*, 11-VII-1974.

[13] Cf 1 Cor 6, 20, 7, 23.